

6

Människan inför världsgåtan

- a digital facsimile edition from *Project Runeberg*

<http://runeberg.org/varldsgata/0018.html>

6

»Men likväl bland hafvets vatten
Äggen ej till spillo gingo,
Ty det var af dem sitt ursprung
Jord och himmel sedan fingo.
Nedre delen utaf ägget
Blef den låga modern jorden.
Öfre delen utaf ägget
Blef det höga himlafästet.
Men af öfre deln det gula
Blef den sol, som lyscr dagen
Och af öfre deln det hvita
Blef till nattens klara måne.
Men hvad brokigt fanns i ägget
Blef förbytt till himlens stjärnor
Och af äggets svarta delar
Blefvo skyarna i luften.»

Sedan steg Ilmatar upp ur hafvet och skapade uddar, holmar, berg och kullar, hvarefter hon födde Wäinämöinen, den vise sångaren, vindens son. Wäinämöinen fröjdas åt solens och månens glans, men finner det oriktigt att jorden ej bär några växter. Han kallar då på åkerbrukets gudom, Pellervoinen, som strör ut sin sådd öfver fälten. Dessa täckas af liflig grönska, ur hvilka träden resa sig utom eken, som först senare planterades. Eken växte emellertid så, att han skymde solens och månens ljus för människorna, hvarför den måste fällas.

Som man ser uppträda under handlingens gång gudar människor, djur och växter (såsom frön), utan att någon närmare uppgift anses behöflig, hvarifrån de leda sitt ursprung. Detta drag förekommer typiskt i de flesta sagor om skapelsen, men sällan så utprägladt som i den finska. Troligen ha olika delar af sagorna utarbetats af olika personer och någon kritisk omarbetning af en hel saga angående världens uppkomst har aldrig blifvit företagen. Det är med andra ord naturbarnets poesi, som röjes i sagan, men ej den vise grubblarens världsomfattande tanke.